

Κ Α Λ Υ Μ Ν Ο Σ

Τοῦ καλοῦ φίλου κ. Μιχ. Γ. Κόκκινου, γλύπτη

Ἄγκουρα ρίχνει τὸ καράβι στὸ λιμάνι
καὶ μεῖς ξυπόλητοι πατᾶμε στὴ στεριά,
τέτοιο νησι στὸν κόσμο δὲν ἔφάνη.

Καλῶς σᾶς βρήκαμε, Καλύμνιοι μου λεβέντες,
κουπιὰ τὰ χέρια σας, τιμόνι κι' ἡ καρδιά,
φίλοι σας ὁ μαῖστρος κι' ὁ πονέντες.

Ἄδέρφια, πᾶμε τὸ κρασί μαζί νὰ πιοῦμε,
πρὶν ξεκινήσετε μακριὰ στὴ Μπαρμπαριά
τοὺς σφουγγαράδικους καῦμοὺς νὰ ποῦμε.

Μιὰ δακρυρόη τὸ ποτήρι μου θὰ γίνη
καθῶς θ' ἀκούω νὰ τραγουδᾶτε ταπεινὰ
μὲ σιγανοὺς λυγμοὺς «τὸ Δουσμαρίνι».

Κι' ὅταν θὰ σμίξουν οἱ τσαμποῦνες τῶν βουνήσιω
μὲ τῶν πιασμένων σφουγγαράδων τὸ χορό,
μὲ λυγερὲς ἄς σύρουμε τὸν «ἴσιον».

Κι' ἀφοῦ λαμπάδες σὰν τὸ μπόϊ σας θὰ τάξω
στὴν Ἁγία-Κατερίνα, στὴν Κυρὰ-Ψηλή,
στὸ Κάστρο ἀετὸς θεὸς νὰ πετάξω.

Μὲ στέμμα τὸν αὐγερινὸ κι' ἄτι τὴν πούλια
θ' ἀρπάξω πρίγκηπας κι' ἐγὼ τοῦ Καστελιοῦ
τῆς Τέλεντὸς σας τὴ βασιλοπούλα.

Νύμφη πανώρια ἢ δωρική ἀρμονία
μὲ ρυθμοὺς πλέκει στίς Μυρτιές καὶ στὸ Βαθὺ
τοῦ πράσινου καὶ γαλανοῦ τὴ συμφωνία.

Κάθε κορφὴ, ἄσπρη ἐκκλησιὰ σὰν περιστέρι,
σμίγει Διόνυσους μ' Ἀπόλλωνες-Χριστοὺς
κι' ὁ οὐρανὸς τῆς γῆς γίνεται ταίρι.

Ἄπ' τὰ ὑγρά βάθη, λεβεντιᾶς πηγὴ καὶ τάφος,
κάποιος, τοῦ Ποσειδῶνα δῶρο, ἄς γεννηθῆ
πιστὸς προσκυνητῆς σου καὶ ζωγράφος.

Μὲ τὸ χρωστήρα κῦμα-δάκρυ ποτισμένο
θὰ πάρη ἓνα βασανισμένο σφουγγαρά
τὸν πιὸ γλυκὸ νὰ πλάσῃ ἔσταυρωμένο.